

7.

Tacke Gøthriks ord,
 Disse, som om Bord,
 Slapp sielf sjunde Karl ur h nder.
 Gøthriks  delmod
 Wisar han  r god;
 Fast man sl tt har gjort sig l nder.
 T nk hur l tt det varit,
 At d  s  f rfarit,
 Som en falsk och fr cker f nta,
 G r f rs t och spe,
 Bort sig tilf rse,
 Och med fog man kunnat w nta.

8.

Disse tackad' s ,
 At han l t et R ,
 Utaf Gøthriks hjord neds lla:
 W rnsl st, fattigt djur
  r ej sw rt, p  lur,
 N tterid, at efterst lla.
 Usla hjelte-dater,
 At, som Slog -kr bater,

R fwa

GS 1766

En liten Wisa

Om

Grannas Kari,

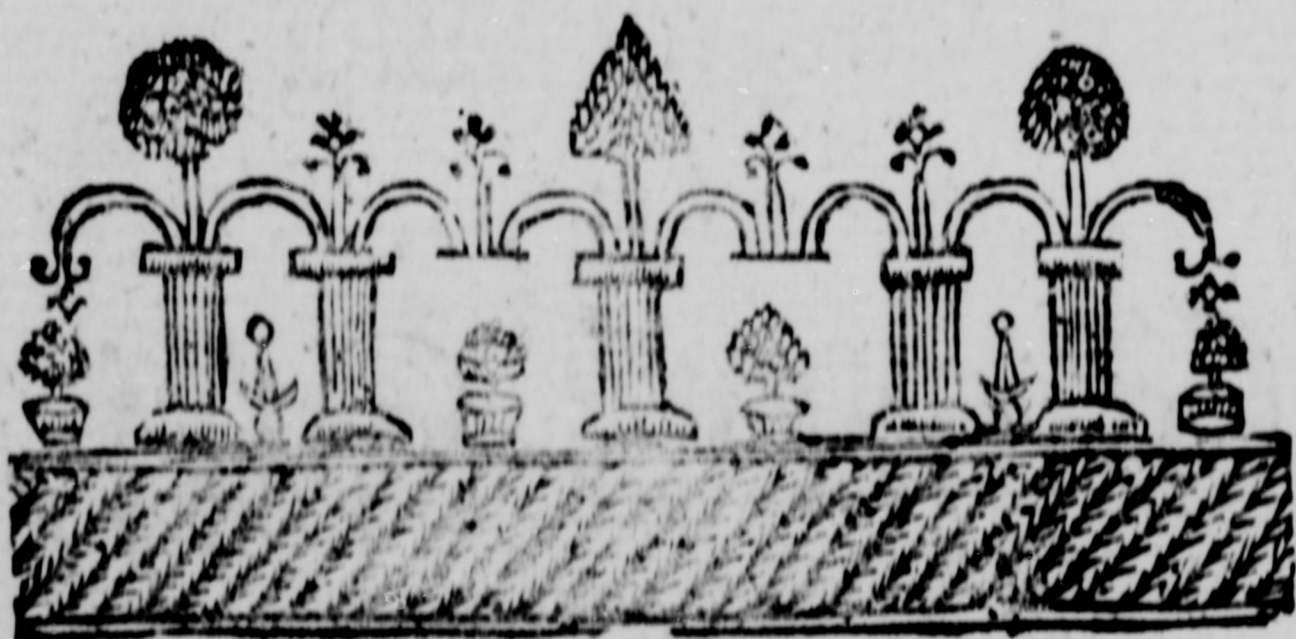
Lw den af en som intet kan
 sjunga, men h rt melo-

dien af:

Svenska G  ar Bl  &c.

Stockholm, tryckt hos J. C. Holmberg, 1788.

I.

Grannas Kari vår
 Styrde flera år
 Alt sitt stora Hus med heder:
 Spann och nysta garn,
 Skötte sina Barn,
 Lärde dem godt wett och seder.
 Men sen stack vår Gumma
 Nyck och lust at brumma
 Och bli närmsta Grannars Kuse:
 Lål nu ingen ann',
 Såsom Far och Man,
 Styrer egit hem och huse.

2.

Först hon håller flas,
 Far sen på fallas,
 Alt sig stor och myndig wisa
 Uti frims och frams:
 Et onödigt flams,
 Som ej någon gittat prisa;
 Hålst hon jämt wil spöla,
 Alt sin storhet öla,
 Bruka list och arga finter:
 Tror det skal ta lag
 Nu, som fordomdag,
 Alt med Nabor spela qwinter.

3.

Jost en Hedersman
 Huset sitt wäl kan
 Utom Sancte Pår reglera;
 Men han påflig bra
 Låt sig narra sta,
 Alt med Kari Mor bravera.
 Något hwar då stöttes
 När de bägge möttes,

At om grannars öden sluta:
Dårom låra de,
Som man nog får se,
Snart få dem som med sig pruta.

4.

Hvar tog wäl sin stek,
När de två höll lek
Med den stackars Pål i Knipan;
Men nu kan man spå,
Sen Herr Måns går på,
At han ger dem eld på pipan.
Jost han gnäller redan,
At han längesedan
Har af dansen ömma fötter:
Kari tör wäl ock
Så få springa bock,
At hon blir af leken trötter.

5.

Öfwer Månsens putt
Ämnad' hon et stutt

Til Herr Måns, i sjelfwa Porten;
Puff! det gick i qwas:
Spelet bles ej af;
Ödet kom och blanda korten.
Hur hon sig nu swingar,
Nöden henne twingar,
Til at hålla sina nära;
En nu se'n Carl Rast
Gaf dem klapp och dast,
De så långt ej skena låra.

6.

Som Karl för sin hatt,
Gjorde han ett spratt,
At Mor Kari måste båfwa.
Grägger sad' rent ut:
Carl har hin te krus;
Fåfångt är mot honom stråfwa.
Örnen spände bälte;
Men han fann en hjelte,
Som för ingen gifwer wila.
Stå i frost och is,
Segra eller dö,
Det kan han; men aldrig swila.

7. Tacke

Röfwa, ströfwa, härja, bränna.
Wackert hedersfolk!
Som kan lymfker dolf
Så i ofkulds hjerta ränna.

9.

Dock en wårre sak,
Om så nedrigt wraf
Funnits i Swens = Götthes stuga,
At, som Gummors gris,
Han, på Skålmars wis,
Sig til sturskhet låtit truga,
Når fler Hjeltar råcka,
Högmod til at bråcka,
Welat fermt til Pårød wandra.
Hin han sålt sin själ,
At bli Rårringstrål,
Som war djerf at sådant klandra.

10.

Up! hwart årans barn,
Skiljen Er från Skarn,

Som

Som blott tugga, småda, fråta!
Up, at stå på wakt
Och at gå på med magt,
Om oss Herren will upåta!
Låt ej falska Nåsvar
Hindra rassa nåsvar,
At vår Gødhrifs nöje främja,
Up! hwar redlig Man,
Hjelpa bäst han kan,
Husets heder, wårn och sãmja!

